

2. číslo, únor 2024

D11

VOL. 2

Zimní vydání

očima žáků 8. tříd

ROZHOVORY S ABSOLVENTY: JAKUB JAN ČERNÝ

NÁVODY, RECEPTY

SVÁTEK LÁSKY

CESTOVATELSKÉ TIPY

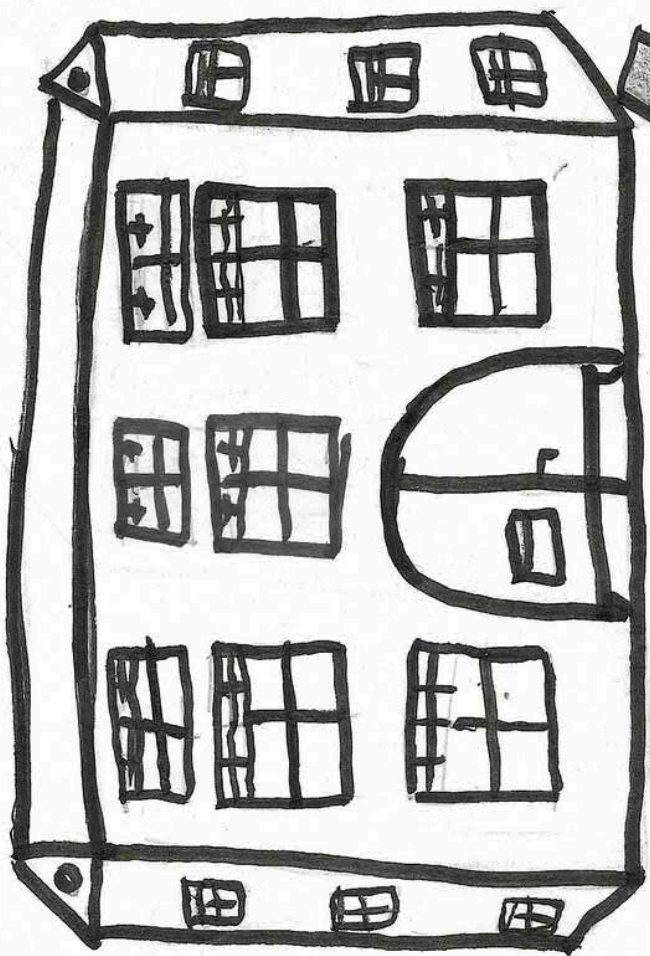
...a mnoho dalšího

ZŠ Dukelská 11, České Budějovice

LILIA HUTICS

2 S

DUKLENO

OBSAH

Slovo redakce	str. 2
Rozhovor s J. J. Černým	str. 3
Vzkaz pro Tebe	str. 11
Chvilka poezie, z tvorby žáků	str. 12
Valentýn, svátek lásky	str. 13
Komiks	str. 15
Projektové dny	str. 17
Rozhovor s panem učitelem Matějkou	str. 18
Madeira	str. 21
Úvod do airsoftu	str. 23
Masopust, Ve vlasech, z tvorby A. Ptáčkové	str. 25
Záhada Davidovy (ne)schopnosti	str. 27
Origami	str. 29
Recept na roládu podle B. Cinklové	str. 31
Kulturní tip od A. Kislingerové	str. 33
Literární tip redakce	str. 34
Soutěž	str. 35
Spolupracovali	str. 38

SLOVO REDAKCE

ÚVODNÍK

S02E02 Jak jsme neupadli do zimního spánku

Milí čtenáři, náhodní kolemjdoucí,

čas utekl neuvěřitelně rychle. Před třemi měsíci jsme vydali první číslo nově oděného časopisu, (prozatím) jsme se vyhnuli plamenům pekelným, ve zdraví jsme přežili vánoční přecpávání se dobrotami, slavnostně přivítali nový rok 2024 a úspěšně zakončili první pololetí školního roku. Ufff.

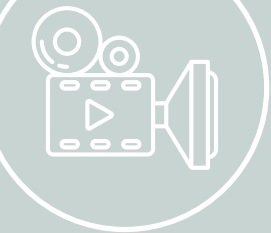
Během toho všeho si žáci 8. ročníků našli čas, dali hlavy dohromady a připravili pro vás zimní vydání našeho časopisu. Opět zde najdete mnoho zajímavých článků, několik rozhovorů s inspirativními osobnostmi, spoustu tipů, návodů a dokonce i komiks. Nezapomeňte se také zapojit do soutěže, protože tentokrát budeme cestovat v čase!

Stejně jako v prvním čísle vyučující do podoby jednotlivých článků téměř nezasahovali a jedná se tedy o autentické práce našich žáků. Osmáci se navíc ani nebáli zhostit se také grafických úprav, a tak je časopis zase o chlup lepší.

Můžeme tedy s hrdostí konstatovat, že právě držíte v rukou zbrusu nový časopis od vás pro vás.

za redakci časopisu D11

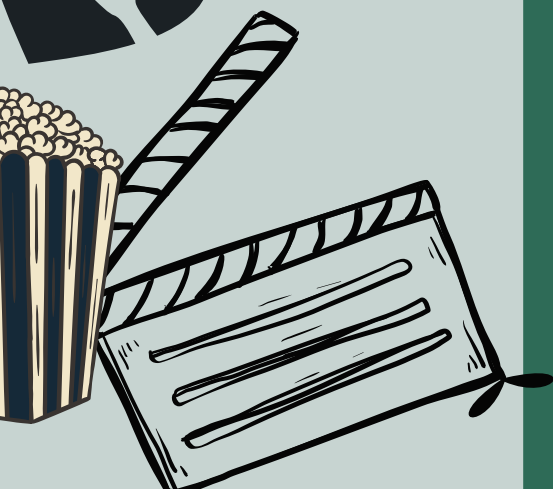
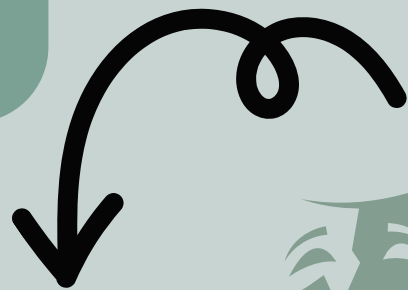
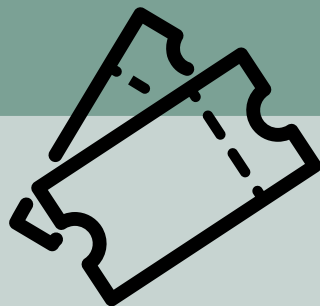
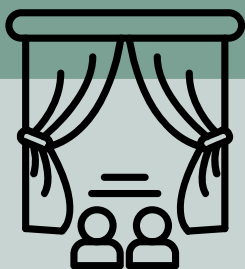
Jana Capírková a Andrea Pattha

ROZHOVOR S JAKUBEM JANEM ČERNÝM

Jan Černý je mladý umělec, který studuje herectví na Pražské konzervatoři. Zeptaly jsme se ho na pár otázek, tak neváhejte a pusťte se do čtení 😊

Rozhovor připravily:

Adéla Kislingerová, (AKI)
Adina Kohoutová, (AKO)
Eliška Lisová, (EL)
Magdalena Manová (MM)

AKi: Vy jste chodil na naši školu, máte nějaký zážitek, na který rád vzpomínáte?

JČ: Ježiš, toho je tolik, teď co z toho vybrat. Tak bylo fajn, když jsme si předělávali třídu s naší třídní, která už tady neučí. Skládali jsme si knihovničky a pořídili jsme si dokonce i rybičky, tak to bylo takový hezký, že jsme se o to starali.

AKi: Chodil jste do našeho školního orchestru?

JČ: Nechodil. Sice umím na klavír, ale měl jsem dost povinností okolo, protože hned po škole jsem šel buď na zpěv, na klavír, do divadla nebo na balet, takže na to nebyl čas.

MM: Věděl jste od začátku, že chcete studovat na konzervatoři, nebo jste měl v záloze nějakou jinou školu?

JČ: Samozřejmě, že nějaká záloha tam byla. O tom, že půjdu na konzervatoř, jsem uvažoval už dlouho a úplně původně jsem chtěl na taneční, na balet a až potom se to nějak „předělalo“ na to, že půjdu na herectví. A jako záložní škola, kdyby nevyšla ta Pražská, byla konzervatoř v Ostravě.

EL: Jak dlouho jste se připravoval na přijímací talentové zkoušky?

JČ: No, na ty talentovky to byla hodně dlouhá příprava. Já už jsem začal někdy okolo 6. třídy jezdit na kurzy do Prahy, které byly každou neděli po dobu půl roku. Ty kurzy byly hlavně o herectví a obnášely to, co je zapotřebí v přijímačkách. Takže dva monology a dvě básničky. A o prázdninách jsem jezdil na týdenní tábor, kde bylo herectví plus k tomu pohyb a zpěv.

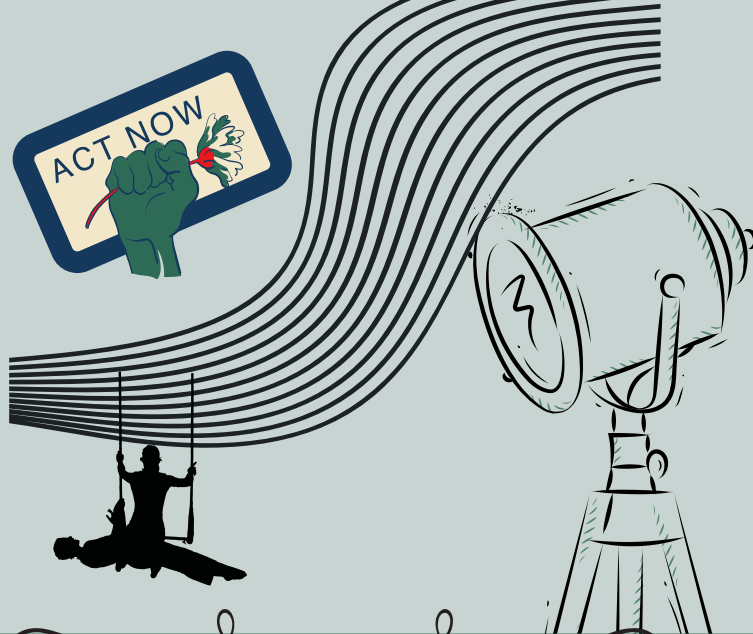
AKo: Jak jste se dostal k baletu? Od kolika let ho tedy děláte?

JČ: Takhle, to byla strašná náhoda. Já jsem viděl balet v televizi, řekl jsem mamě tohle chci dělat a šel jsem dělat balet do Jihočeského divadla, a nějak jsem se chytl, jelikož tam nebylo moc kluků. Jo a dělám ho od čtyř let.

EL: Kolik se tak hlásí lidí? A kolik jich berou?

JČ: Teď už to není tolik, většinou tak tři sta, čtyři sta. Ale my jsme zrovna byli nejsilnější ročník a hlásilo se nás skoro osm set a z toho berou dvanáct lidí. Standard je šest holek a šest kluků, pokud to jde, jeden rok se třeba přihlásilo málo kluků, takže byli ve třídě jen tři.

AKi: Když jste narazil na ten stres. Máte nějaký tip na to, jak se s ním vypořádat?

JČ: Jednou mi jedna profesorka na těch kurzech řekla takové hezké cvičení. Člověk se prostě nadechne a s výdechem se roluje od hlavy dolů do předklonu, obratel po obratli a s nádechem jde zase nahoru. Já si to většinou udělám tak třikrát, když se na to soustředím, tak mě to, hezky uklidní. A zbaví mě stresu, ale u těch přijímaček mi to moc nešlo. Většinou, když tam přijdete a něco řeknete, tak je to už dobrý, nejhorší je ten moment těsně předtím.

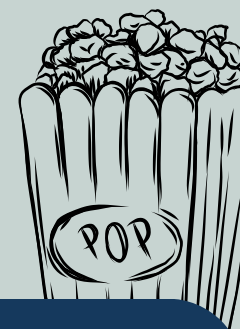
EL: Co všechno ty přijímačky obnáší?

JČ: V prvním kole jdete před komisi, kde předvedete to, co vám řeknou. Každý to má trochu jinak. Mně se stalo, že jsem řekl jen jeden monolog a básničku. Musíte se to naučit, ale zároveň s tím musíte i umět manipulovat, jelikož vás můžou v průběhu toho zastavit a říct něco jako: „A teď to řekněte našťvaně.“ Druhé kolo se dělí na dvě části. V první je zkouška z hudební nauky, zpěvu a pohybu. A druhá část je podobná prvnímu kolu, ale navíc je tam trochu improvizace. No a poslední je třetí kolo, ve kterém po vás mohou chtít prakticky cokoli. Když tam jdete, tak doufáte, že ta komise bude alespoň trochu milá, ale ne, vůbec. V mém případě tam byl jediný člověk, Honza Potměšil, který byl takové sluníčko mezi kamennými tvářemi. Takže vás to může dost vystresovat.

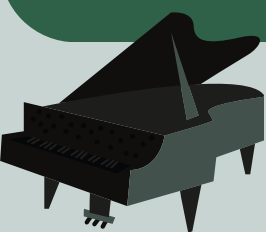
MM: Máte na konzervatoři nějaký zajímavý nebo speciální předmět?

JČ: Tak my jich máme hodně speciálních. Třeba letos jsme dostali předmět „umělecký management“, kde se učíme, jak se dělají daně, jak se chodí na finančák a takové věci. Pak máme třeba herectví v anglickém jazyce a to jsme první ročník, co to má. Taky máme šerm, step, akrobacii a pak jsme měli klauniádu. Jo a měli jsme i dabing, a to bylo teda skvělý. My jsme byli v profesionálním studiu, protože to jinde ani pořádně nejde. A z té místnosti nesmí uniknout vůbec nic, protože tam jsou třeba filmy. MM: Máte na konzervatoři nějaký zajímavý nebo speciální předmět? Půl roku dopředu, než je premiéra, takže tam nesmíte mít ani telefon. Ale jinak dabing je krásná ale hrozně těžká věc.

EL: Takže byste nechtěl dabovat?

JČ: Mě by to jako bavilo, ale je to hrozně náročný. Třeba z angličtiny to tak složitý není, ale když jsme zkoušeli dabovat z jiných jazyků, tak už to moc nešlo, např. z norštiny to bylo těžký jako blázen.

$$b \pm \sqrt{b^2 - 4ac}$$

2a

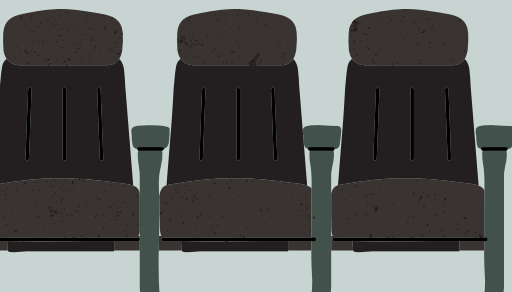
AKi: Když už jsme u těch předmětů, máte nějaký, který byste chtěl mít na konzervatoři, ale nemáte?

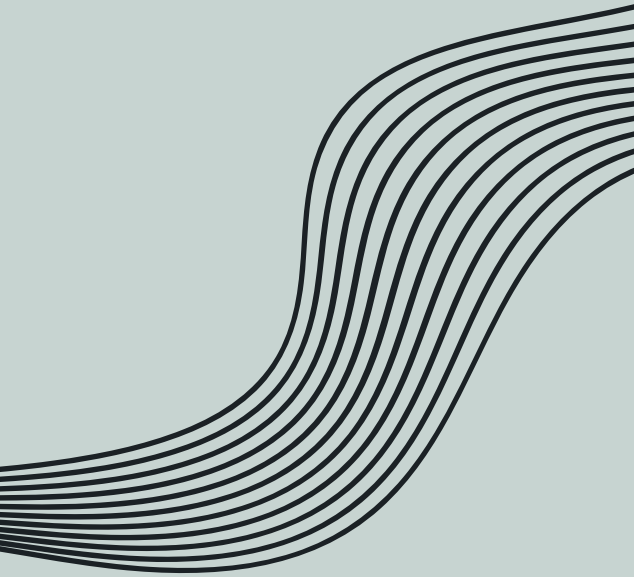
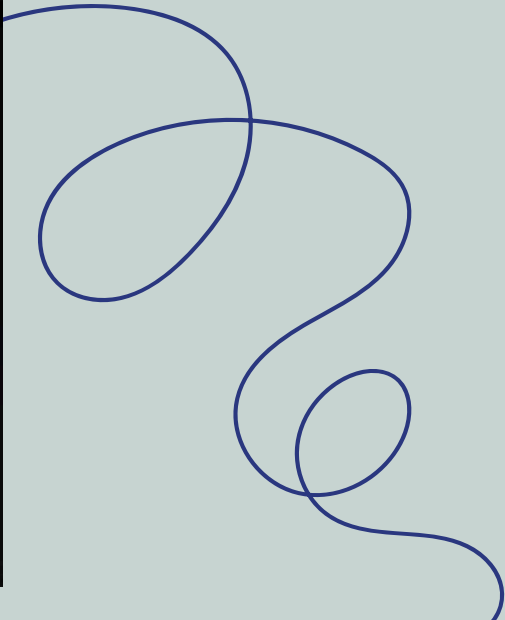
JČ: Mě asi mrzí, že tam nemáme matematiku. Protože to je potřebnej předmět k životu a je to takový, že se to potom člověk musí učit sám.

AKi: Tak, teď se přesuneme k další otázce. Z čeho jste maturoval?

JČ: Maturoval jsem klasika: čeština, angličtina a potom z dějin divadla, teorie divadla plus k tomu herectví, zpěv a ještě pohyb. S tím, že maturita se ještě skládá z pohybového představení, což mělo asi 35 minut, který jsme teď posunuli dál a udělali z toho takové představení s názvem Tikok 2.0 a je to vlastně o TikToku a o tom, co má v sobě špatnýho a tak, takže se mi líbí, že to má i nějaký poselství.

EL: Jak to u vás probíhalo při covidu?

JČ: Online výuka byla hrozně vtipná, protože začala v ten stejný rok, co se u nás zaváděl online systém. Předtím jsme měli krásný žlutý indexy, který byly asi nejfunkčnější, protože na individuální hodiny, ten systém není připravenej. On si myslí, že ty hodiny jsou pravidelný, ale to není pravda, protože my si ty hodiny různě šoupeme. No a samotná online výuka byla taky dost zajímavá. Zpívat v sedm ráno po skypu bylo dost výživný. A celkově jak s pohybem, tak s nacvičováním her to bylo složitý a nikam se to moc neposouvalo.

AKo: Máte nějaký herecký vzor?

JČ: No ono je to těžký, samozřejmě mám nějaký idoly, ale od koho si teď nejvíc beru jsou mí kolegové z divadla ABC, konkrétně jsou to Simona Stašová, Ladislav Frej a Jan Vlasák.

DRAMA:

MM: A jak se s tím vypořádávali učitelé?

JČ: No, nemáme nejmladší učitele, dá se říci, takže to bylo trochu komplikovanější. U nás jsou nejmladší učitelé asi na pohyb, ale máme tam třeba pana učitele Pachla na akrobacii, tomu je určitě přes osmdesát pět, a to je skvělej člověk. On vždycky přijde do tý sokolovny s berlí, protože má operovaný obě kyčle, začne hodina a on tam s náma hodinu a půl skáče salta a přemety jako by se nechumelilo a na konci si zase vezme tu svoji berli a belhá se zpátky.

AKo: Na jaké představení vzpomínáte nejradši?

JČ: Já hodně rád vzpomínám, když jsme dělali Advent tady v Jihočeském divadle. To je román od Jarmily Glazarové, který byl zdramatizován od skvělého režiséra Martina Františáka. Já celkově mám rád české reálné dramata. Jak ta Maryša, tak Její pastorkyňa, tak to je všechno úplně skvělý. Ty hry mám rád a ten Advent je v podobným duchu, i když je to teda hrozný příběh. A je tam teda krásný přízvuk a obdivuju nebo mě i překvapilo, že se to člověk fakt dokáže nadrtit. Celkově ten jazyk je v herectví hrozně důležitý.

MM: Jak nahlížíte na seriálovou tvorbu?

JČ: Koukám se na ni dost přísně a do seriálu bych určitě nešel, za první se to natáčí hodně dlouho a špatně by se to skloubilo se školou, a hlavně ty dlouhý nekonečný seriály jsou prostě o ničem. A za druhý je to jako takový tetování, kterýho se nezbavíš. Jednou zahraješ a už si tě budou všichni spojovat s tou rolí. Mám radši divadelní tvorbu už jenom proto, že hrajete k divákům, a ne na kameru. Kamera všechno vidí a všechno pobere (...)

AKi: Máte nějakou roli, kterou byste si chtěl zahrát?

JČ: No já vlastně nevím. Asi jako, že bych si u něčeho řekl, jo tak to bych si chtěl sakra zahrát, tak to ne, ale já jsem dostal vždycky hezký role, tak jsem nikdy nemusel po nějaký toužit.

MM: Máte rád cestování? Případně kam byste se rád podíval?

JČ: No nedávno jsem byl v Římě. Cestování mě baví a nejvíc asi ten let tím letadlem. Nebráním se tomu, akorát ani škola ani to, co dělám, mi neumožňuje dát tolik času cestování. A momentálně vysněný místo, kam bych se letěl hned podívat, je Madeira, je to stále zelený ostrov a jsou tam hezký kytky.

EL: Vy jste říkal, že hrajete i tady v Budějovicích, tak kde vás tady můžeme vidět?

JČ: No už jen na otáčku a v létě v Divotvorném hrnci a v Ženách Jindřicha VIII.

Pár informací o Madeiře najdete na dalších stránkách časopisu :)

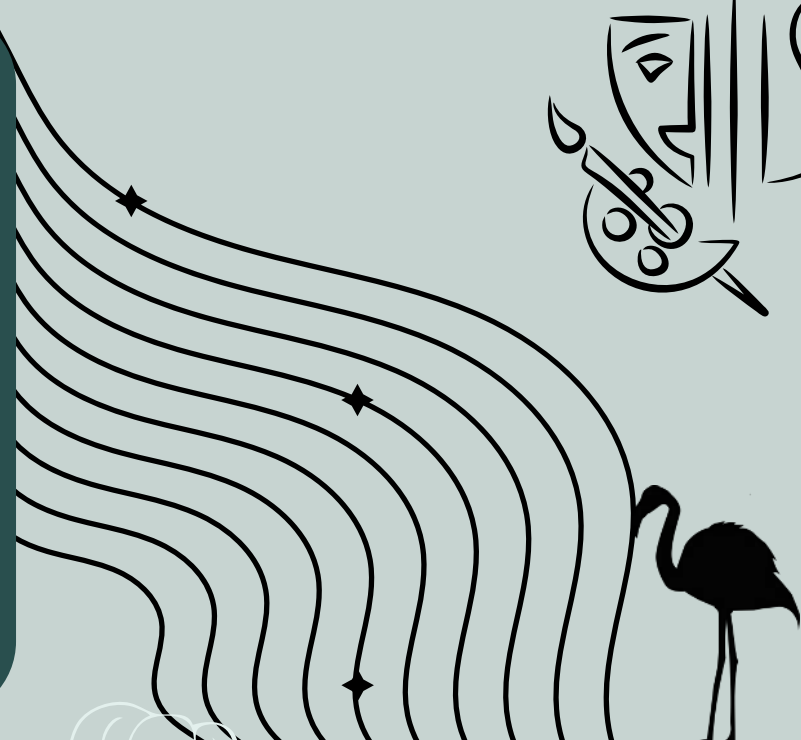
AKi: Jaké máte plány do budoucna?

JČ: No to je otázka. Ono to je těžký říct, protože záleží jenom na té příležitosti, na tom, jaký budou stavy v divadle v tu dobu, protože vlastně já, kdybych pak chtěl nastoupit do divadla, což je mým plánem. Tak člověk obepisuje divadla. Furt si hlídá, jestli je někde nějaký volný místo a tak, ale teda plán je jít do divadla no.

MM: Teď jste v Praze, tak jaké místo tam máte nejradši?

Je to sice hrozný klišé, ale já mám nejradši Petřín v noci. Nechodím přímo do toho parku, ale kousíček od Pražského hradu, tam vede taková promenáda dokola, tak tam u toho kláštera je taková lavička, na ní si vždycky sednu a koukám na Prahu. Je to hrozně hezký pohled, protože ji tam máte jako na dlani. A nejlepší na tom pohledu je, že škola je schovaná za vysokou budovou.

AKo: A jak vlastně relaxujete? Nebo co děláte ve volném čase?

No ono toho času moc není, ale když už nějaká ta chvilka je, tak nejradši si chodím sednout někam se spolužáky. Většinou mimo školu, protože tam, i když se snažíte bavit o něčem jiném, tak to moc nejde. A asi největší relax je u mojí babičky, když něco vaříme, to je vždycky fajn, taková pohoda.

Jsmo velmi rády, že jste si přečetli náš rozhovor a doufáme, že se Vám líbil <333

Vzkaz pro Tebe:

Ahoj. :)

Přišlo Ti zvláštní, že na Tebe 14. února nikde nečekal žádný valentýnský vzkaz? Můj plán byl překvapit Tě, když to budeš nejméně čekat.

Bylo mi jasné, že si časopis budeš chtít prolistovat a že na mou zprávu narazíš. A vidíš, jsi tady a čteš tyhle řádky.

Chci Ti říct, že jsi úžasný a krásný člověk. Nikdo není dokonalý, ani Ty ne. A vůbec to nevadí. Je důležité, že se nepřestáváš snažit, že každý den děláš přesně to, na co zrovna Tvoje síly stačí, a že vždy malými krůčky postupuješ vpřed. Vedeš si skvěle a já Tě za to neskonale obdivuji.

Usměj se na mě, prosím, až mě potkáš na chodbě nebo na ulici, Tvůj úsměv mi vždy prozáří den.

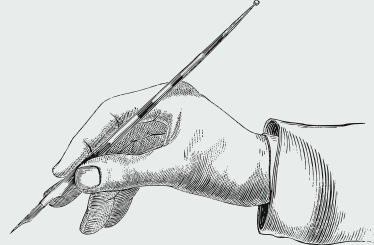
Možná si teď říkáš, kdo že vlastně jsem? Na tom ale přeci vůbec nezáleží. Nezáleží vlastně ani na tom, kdo přesně jsi Ty...

Protože jestli jsou moje slova to, co dnes potřebuješ slyšet, patří právě Tobě.

Díky za to, že jsi... <3

Chvilka poezie

8.A

NEJBLIŽŠÍ..

8.B

**Bojím se, že se přestaneme bavit,
jsi můj nejbližší a nechci tě ztratit.**

**Protože když mi dobře není,
díky tobě se to vždy hned změní.**

**Díky tobě mám radost zas,
je mi líp, když slyším tvůj hlas.
Když jsem v tvém objetí,
na světě nic zlého není.**

**Je to pocit bezpečí a domova,
a když jsem s tebou, cítím to znova.
Nevím kdy a jak to začalo,
ale nechci, aby to vůbec někdy skončilo.**

**Nechci o tu naši společnou radost a přátelství přijít nikdy,
protože člověka jako ty, nenajdu nikdy jindy.
Ale mám strach, když se loučíme,
že je to naše poslední objetí a nikdy se už nevidíme.**

Že tě navždy ztratím.

Nella Pišová, 8.B

A. Ptáčková, 8.B

I didn't love him
for the way he
looked...
but for the way he
looked at me.

She was like moon—
part of her was
always hidden away.

Her angel
eyes
saw the good
in many
devils

It did not
kill me and
It did not
make me stranger
It simply was
And always will
Be screeched upon
my heart

But if somewhere
between
letting go and
holding on
we found the
courage
to love again

Jak všichni asi víme, Valentýn je svátkem zamilovaných. Slaví se 14. února, tedy toto je datum svátku svatého Valentýna, ale vyznávat lásku si každý může po celý rok. V tento den si většinou páry dávají nějaké drobné dárky nebo jdou ven na nějakou romantickou procházku. Symbolem tohoto dne jsou především srdíčka a růže, nebo také čokolády, které jsou v okolí tohoto týdne snad v každém obchodě ve slevě.

TENTO SVÁTEK NENÍ JEN PRO "NORMÁLNÍ" PÁRY, JE I PRO PÁRY S JINOU ORIENTACÍ.

ZAJÍMAVOST:

V Koreji se Valentýn slaví trochu jinak než u nás. Lidé, kteří jsou v páru, chodí celý den jenom v bílém oblečení spolu se svou drahou polovičkou, naopak lidé, kteří nejsou zadání, chodí celý den v černém oblečení, takže když někoho takového potkáte, neváhejte a začněte se bavit.

VALENTÝNKY, to jsou takové kartičky, které jsou jedním z mnoha symbolů dne svatého Valentýna. Tyto kartičky obsahují nějaký tajný vzkaz, potom jednoduše vaši Valentýnku dáte člověku, kterého máte rádi.

TIPY NA VÝLETY

Mezi nejlepší místa na romantické výlety patří například Paříž nebo Londýn, když však svou drahou polovičku vezmete na procházku okolím a řeknete jí, jak ji máte rád/a, určitě se jí/mu to taky zalíbí.

VĚDĚLI JSTE?

Věděli jste, že v tento den se uskuteční v průměru 220 000 žádostí o ruku? Nebo že Slováci slaví Valentýn víc než my?

Tuto výzdobu pro nás udělaly naše paní učitelky výtvarné výchovy

TIPY NA FILMY:

Než jsem tě poznala
S láskou Rosie
Nothing Hill
Jeden den
Půlnoc v Paříži
Madisonské mosty
Terapie láskou

5/20 dotázaných spolužáků z 8.C slaví Valentýn.

Elen Klímová (8.C) : „Valentýn pro mě znamená dávání dárků a předávání lásky.“

Svátek lásky

Valentýn se slaví 14. února. Partneři, ale i kamarádi si každoročně na tento svátek mezi sebou dávají milostné dárky, květiny, pohlednice. A zámečky lásky, které původně nikdy nesouvisely s Valentýnem. Nejčastěji se používají červené růže.

Valentýn pravděpodobně pochází ze starověkého Říma, kde se slavil podobný svátek, který se jmenoval Lupercalia (Luperkálie). Ten byl spojen s plodností. Tento svátek byl brzy přepsán na křesťanský, který se jmenuje Valentýn.

Je zde legenda o tom, že jeden ze svatých Valentínů oddával páry, což bylo v rozporu s příkazy císaře Claudia II., který zakázal manželství. Za to, co Valentínus udělal, byl potrestán a byl popraven.

Slovo Valentýn by mělo být pravděpodobně z výrazu „valens“, což znamenalo zdravý a silný.

Přesné informace o svatém Valentínu nikdo neví.

V novověku se stal Valentýn úspěšným svátkem. Taky však proniká do jiných zemí, třeba i do Česka. Do zemí, kam proniká, se lidem moc nelíbí a moc ho neslaví, třeba kvůli tomu, že je považován za západní kulturu. Je ještě jeden Valentínus, který dělal to stejné jako ostatní Valentínové a byl označován za biskupa. Existovalo i více Valentínů. Je třeba si uvědomit, že jsou to legendy. Přejeme vám krásný Valentýn.

Valentýnské překvapení

David sedí na posteli s mobilem

Sedl si ke stolu a přemýšlel.

Za dva dny je Valentýn musím něco dát Sáře.

Mohl bych jí udělat Valentýnský album se vzpomínkami

Dobřečte svou práci

David volá Sáře a zve ji na rande

Tyjo, naše první rande

Ahoj Sáni, dnes ve 15 v parku kde bylo naše první rande

Sára zvedne mobil a odpoví

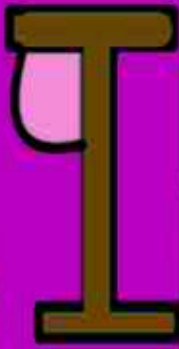
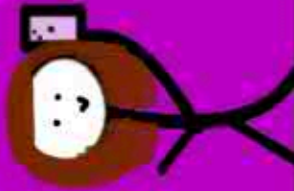
David odpovídá

Čau, dnes nechci

Aha promiň, děje se něco? Zniš nějak smutně?

Sára odpoví

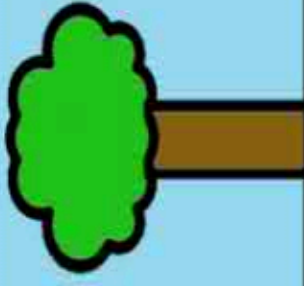
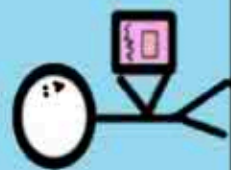
Male, nechci to řešit přes telefon. Sejdeme se v tom parku a vše ti řeknu.

Dá jí dárek

Dříve než něco řekneš tak tedy měš dárek k Valentýn

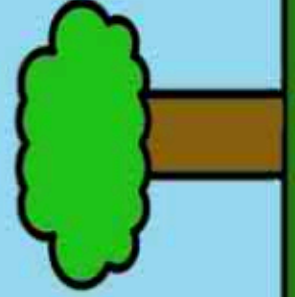
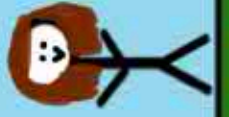
Dělují láska ušlala mi to radost

Domlouvají se co budou dělat.

Už by jsme se mohli k sobě se nastěhovat?

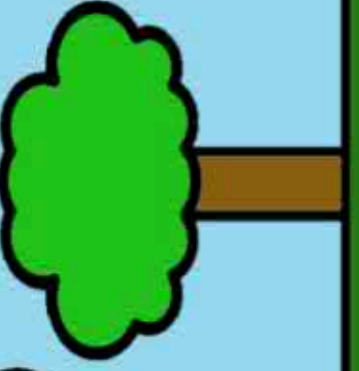
Skvělý nápad

Sešli se v parku.

Ahoj cepak se stájetkon jak jsme se dlouho nevidli.

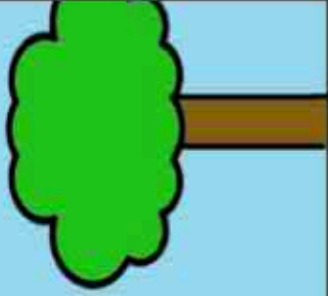
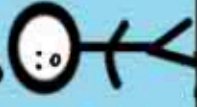
Ahoj Davide poslední dobou se necítím moc dobře

Sára mu vše řekne

Davide budeš táta??

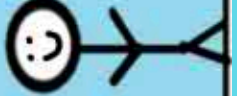
Wow, tak to jsem nečekal takhle Valentýnské překvapení!!

O dva roky později.....

Jsem ŠŤASTNÝ

Já taky

Karolína ↓

Jan ↓

Projektové dny

1.2.2024

VERONIKA KREJČOVÁ,
ELLA SZENDREIOVÁ

Všichni z 8. tříd se sešli před školou v 8:00 a hned se vydali na střední školu takzvanou "strojárnu". Šli jsme do velké přednáškové haly, kde na nás čekal pan policista, který měl pro nás připravenou přednášku.

Poučoval nás o tom, jak se chovat na sociálních sítích. Ukazoval nám různé články a jedno dechberoucí video, které nám ukázalo, že stačí vaše fotka obličeje a umělá inteligence k tomu, aby vás například zneužili.

Po přednášce jsme se vrátili zpět do školy. Tam jsme se rozdělili do daných skupin, půlka 8.C šla k paní učitelce Bierlové s panem učitelem Vaněčkem. Povídali jsme si o sextingu a kybersíkaně.

Pro zajímavost jsme položili panu učiteli Vaněčkovi 4 otázky o sociálních sítích:

ELLA SZENDREIOVÁ: „JAKÝ MÁTE NÁZOR NA OMEGLE, PODLE TOHO CO JSTE OD NÁS SLYŠEL?“

Mgr. Václav Vaněček: „Ani moc nevím co je to, jediný informace mám od vás. Podle toho co jsem slyšel od žáků, tak by se mohlo jednat o nebezpečnou síť.“

VERONIKA KREJČOVÁ: „MĚL JSTE NĚKDY YOUTUBE KANÁL?“

Mgr. Václav Vaněček: „Neměl, ani jsem po tom netoužil.“

ELLA SZENDREIOVÁ: „JAK DLOUHO SI MYSLÍTE, ŽE BY DÍTĚ MĚLO BÝT NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH?“

Mgr. Václav Vaněček: „Těžká odpověď, každý máme normu jinde, myslím si tolik času na to, aby to neomezovalo aktivity ve škole, na kroužkách atd.“

VERONIKA KREJČOVÁ: „JAKÝ MÁTE NÁZOR NA UMĚLOU INTELIGENCI?“

Mgr. Václav Vaněček: „Do budoucnosti pomocník dobrý. Řekl bych, že uměle dobrý sluha, ale špatný pán jako všechny moderní inteligence.“

Shrnutí: bylo to zajímavé, dozvěděli jsme se zase něco nového například o sextingu. Taky jsme se dozvěděli názor na sociální sítě z pohledu učitele.

ROZHOVOR S DAVIDEM MATĚJKOU

Na úvod bychom se vás rádi zeptali, jelikož nás vaše hodiny bavi, co naopak bavi Vás na práci učitele?

Hele mě baví, že každá hodina je o něčem jiném, každá člověka překvapí a že můžu dělat, co mě baví. Vždycky mě bavil dějepis, vždycky mě bavily filmy, pohádky, příběhy. A v dějepise se mohu živit tím, že ty pohádky, byť to nejsou pohádky, ale války nebo koncentrační tábory, ale můžu dělat něco, co mě baví. A můžu se živit mluvením.

Plánujete být učitelem po celý život, nebo se plánujete věnovat na plný úvazek trénování hokeje, nebo snad ještě něčemu úplně jinému?

Vždycky záleží na tom, co člověku přistane do té cesty, já se nebráním ani jednomu, samozřejmě to učitelství mě baví, a je to i poměrně stabilní práce, že to člověka baví a nemá tam nějaký osobní problémy, takže si dovedu představit, že bych celý život byl učitel, u toho trénování úplně ne.

Profesionální sport s sebou nese i spoustu zranění, kolik jste jich za svou kariéru utrpěl vy?

Já těch zraněních měl poměrně dost, ale tím, že mám poměrně dobrou stavbu těla, tak jsem nikdy neměl těžkou zlomeninu nebo podobně, kromě zlomeniny zubu tedy. Vždycky jsem měl jenom nějaký výrony nebo tržný rány. Nejhorší zranění byly přetržený vazy v kotníku, to mě na dva měsíce vyřadilo, jinak jsem měl poměrně štěstí, že se mi nikdy nic závažného nestalo. Taky jsem byl dost opatrnější, takže se nic nemohlo stát.

Jak zvládáte kombinovat trénování hokeje a učitelství, a co máte raději?

Hele, poslední dobou to dopadlo tak, že jsem radši v té škole, že mě víc baví to učitelství, než to trénování. Původně to bylo naopak, že jsem byl trenér a potom začal učit a teď to převážilo, že raději učím. Kombinuje se to snadno, protože oboje je práce s lidma, byť s dětma, ta mě vždycky bavila, takže kombinuje se to dobře, tam není jediný problém, možná akorát čas, kolikrát přebíhám ze školy na stadion, nebo ze stadionu do školy, někdy nestíhám pořádně nějaký věci, ale zatím nebyl žádný problém.

Jaromír Jágr ztratil při hokeji minimálně deset zubů, jak jste na tom vy?

1,3 s periodou, ale vždycky to byl jeden a ten samej a když mi ho vyrazili naposled, tak vzali i kus toho druhýho, takže já na tom byl poměrně dobře, ale teď už je budu mít, v dubnu mi je budou dělat.

Co Vás k trénování hokeje dovedlo, nebo k hokeji celkově?

K hokeji mě dovedli moji rodiče, hlavně moje maminka a její táta, můj děda. Bylo to tak, že se mi ten hokej líbil, děda ho jako malej hrál, ne nějak závodně, spíš pro srandu s klukama venku, když byly tenkrát takový zimy, šedesátá, padesátá léta. A moji rodiče taky nesportovali nějak závodně, táta dělal atletiku a máma nějaký tance, spíš je zajímalo, zda bych k tomu byl, takže jsem si zkusil hokej, fotbal a hokej mě chytil, tak jsem u něj zůstal. A k tomu trénování mě přivedl můj mladší brácha, ten je teď v prváku na střední škole. On začal hrát hokej, mně bylo tenkrát nějakých patnáct a chtěl jsem tam chodit s ním, takže jsem tam začal trénovat, bylo to vlastně jen tak jednou týdně jsem s ním chodil na trénink a pak v létě jsem jezdil na hokejový campy trénovat. Když už jsem potom končil s hraním hokeje, to byl covid, tak jsem začal trénovat na Motoru, kde se ze mě po roce stal hlavní trenér a od té doby už je to velká zodpovědnost a nemůžu z toho utéct, i kdybych chtěl.

Máme pro vás jednu speciální otázku od Marka Štěrbý z 8.D, a ta zní: Kdybyste nebyl muž, jakého byste chtěl být pohlaví?

Kdybych nebyl muž, byl bych žena, protože podle mě jsou dvě pohlaví.

Vrátíme se k tomu hokeji. Zajímalo by nás, čemu byste se věnoval, kdyby hokej nebyl vaším koníčkem?

Kdyby nebyl hokej mým koníčkem, tak bych se asi věnoval nějakému psaní, buď filosofii, nebo ještě mě napadla psychologii, ale nakonec jsem ji nestudoval, takže něco takového bych zkoušel.

Tak teď něco z jiného soudku, naši spolužáci vás často vidají v IGV s Costa coffee v ruce, tudíž nás zajímá, kolik za to měsíčně utratíte?

No, za Costa Coffee neutratím nic, protože moje snoubenka má placenou spolupráci, takže když jedeme do IGV a chceme si dát kafe, tak jdeme do Costy.

A kdybyste mohl být čímkoliv, čím byste byl?

Kdybych mohl být úplně cokoliv, tak já bych byl... třeba bitevní loď nebo... kávovar, bych byl kávovar.

**Tak zase od hokeje odbočíme,
víme totiž o Vás, že rád varíte,
co je tedy vaše specialita?**

Já jsem mistr studený kuchyně, já toho moc neuvařím, já si rozumím s troubou, mikrovlnkou, uvařím maso, zeleninu, nějaký těstoviny, ale nedělám to vlastně úplně rád, člověk u toho stráví dost času. Nejraději tedy dělám mrkev, batáty nakrájený na hranolky a hozený to do trouby, k tomu dám jenom nějaký maso.

**A když vařit vy nemusíte, co si
rád dáváte za jídlo?**

Já mám fakt rád smažák, ale když jsem v restauraci, tak koukám na tři věci, buď tedy smažák, burger nebo nějaký těstoviny se sýrovou omáčkou a kuřecím.

**Nakonec pro Vás máme
otázku od Fandy Mottla:
Proč máte raději Spartu?**

Já bych nejradši řekl, že to, že jsem hrál za Slavii ze mě udělalo spart'ana, ale to by znělo blbě. Mně šlo o to, že já nikdy nebyl vyhraněnej Slavie nebo Sparta, ale tím, že pak ta Slavie začala vyhrávat i v tom fotbale spoustu titulů, tak mně šlo o to, že jsem taky Spartě přál, aby jednou vyhrála

**Tak Vám moc děkujeme za
rozhovor a přejeme Vám, ať
Vás i nadále učení baví a
hlavně naplňuje.**

Já děkuju.

A. Fuchsová, 8.A

Cesta po Madeiře

Chcete vzít na ostrov věčného jara?

Provedu Vás portugalskou Madeirou, kterou jsem navštívila v loňském roce.

8.B

Když zvládnete přistání na letišti, které patří mezi nejnebezpečnější v Evropě, čeká Vás perla ATLANTIKU.

Prohlídku začneme v hlavním městě Funchal, kde můžete objevovat botanické zahrady s cizokrajnými rostlinami a stromy nebo si užít jízdu v proutěných saních.

Na jedné straně ostrova chodíte v chladných horách kolem vodopádů a levád. Na druhé straně se můžete koupat v oceánu nebo lávových jezírkách.

Vavřínové lesy a jejich hustá mlha připomíná Skotsko. Místní banánové plantáže zase Afriku. Na Madeiře budete na každém kontinentu.

Všude na ostrově Vás budou doprovázet neposedné ještěrky. Najdete je v batohu, na pláži, ale třeba i v kapse u kalhot 😊.

Jestli chcete zažít dobrodružství, musíte vystoupat na nejvyšší vrchol nazývaný Pico Ruivo, což znamená „Červený vrch“. Cestou potkáte černé tunely, takže čelovka se hodí. Stezky jsou úzké s obrovskými srázy, ale výhledy jsou krásné. Vrcholy hor jsou až nad mraky.

Madeira je prostě krásná a okouzlující!

Elena Šeberová

Další nádherná místa na Madeiře

Údolí jeptišek

Údolí jeptišek je krásné místo uprostřed ostrova Ilha da Madeira. Je zde vyhlídka Eira do Serrado, ze které je nádherný výhled na vesnici Curral das Freiras, ve které se dělají neskutečně dobré sladkosti jako kaštanové lahůdky a sladký třešňový likér. Zde je také historické místo, protože sem utekly v roce 1566 jeptišky z kláštera sv. Kláry před útokem pirátů.

8.B

A. Fuchsová, 8.A

Pláž Formosa Praia

Celá Madeira je známá černými plážemi, ale tato je nejkrásnější z nich. Je nedaleko muzea Cristiana RONALDA. Určitě zamiřte na tuto nádhernou pláž, kde naleznete hrubý černý písek i krásné černé kamínky.

Muzeum Cristiana RONALDA

A teď něco pro fanoušky fotbalu! Muzeum Cristiana RONALDA, madeirského rodáka, naleznete vedle přístavu ve městě Funchal. Je zde i jeho vosková figurína a mnoho jeho slavných trofejí.

Štěpán Pražák

ÚVOD DO AIRSOFTU

VÍT KOLOUŠEK, JAKUB ČERVENÝ

Tipy replik

Airsoft je sport, ve kterém se střílí replikami zbraní malé plastové kuličky s průměrem 6mm. Airsoft je zajímavý tím, že se dá hrát více způsoby. Většinou se ale inspiruje skutečnými událostmi např.: Vyloděním v Normandii za druhé světové války, válkou v Afghánistánu, Iráku atd. nebo v bojových online hrách jako např.: CS:GO, Arma, Call of Duty, atd.

Dále Vás seznámíme s druhy airsoftových replik, se kterými se můžete setkat. Dělí se na:

- Aeg - repliky poháněné elektrickým motorem.
- Gbb - repliky poháněné co2 (oxid uhličitý) bombičky
 - hpa-stlačený vzduch v plynové láhvi
 - hnací plyny-dělí se na blue gas, green gas, red gas, black gas.
- Spring-repliky jsou poháněny pružinou.

Bezpečnost

U airsoftu je velmi důležitá bezpečnost. Nutností je ochrana zraku. Také se doporučuje ochrana zubů.

Milsim akce

Milsim akce se zaměřuje na imitaci skutečných bitev, a proto je zde kladen velký důraz na jejich realističnost. Většinou jde o napodobení boje profesionální armády proti povstalcům. Můžete si ale zahrát i za herní civilisty, kteří dávají cenné informace, obchodují a protestují, případně ožívují atmosféru.

Jak začít s airsoftem

Pokud se rozhodnete začít hrát airsoft, je dobré si pořídit kvalitní vybavení.

Doporučujeme: Nejlépe maskované oblečení, které co nejvíce splyne s prostředím. Dále bychom doporučili nosič plátů nebo chest rig. Hodně lidí neřeší ochranu na zuby, ale radši si ji za pár stovek kupte (doporučujeme: face warrior mask od Cygnus Armory), než abyste platili několik tisíc za nové zuby. Kvůli nebezpečnému prostředí na některých akcích doporučujeme také chrániče na kolena, helmu (např.: ops-core FAST) a rukavice (např.: Mechanix).

Airsoft je skvělý sport i zábava, na kterém si každý najde to své.

Masopust

Starý muž seděl u stolu mezi několika obtloustlými čtyřicátníky s červenými nosy a klidně vnímal jejich vtipy a historky, zatímco popíjel šálek kávy. Bylo vidět, že za mlada býval pohledný a malý úsměv na jeho rtech prozrazoval, že stále mladý je, ale pouze uvnitř. Nemoc ho rozžírání, a tak se postupně mění jeho zevnějšek, že bylo těžké tento záblesk dětství spatřit. Malá jiskra v jeho očích však pečlivým pozorovatelům řekla dost.

U jiného stolu zas ženy všeho věku. Čtyři z nich ve věku okolo sedmdesáti, nejspíš sestry, držely sklenice piva nebo vína. Jedna z nich chovala malou holčičku v květovaných šatech a ukazovala jí, jak si namazat rty jelením lojem. V sestře po její pravici byla vidět osamocenost, její úsměv v sobě měl víc smutku než štěstí. Skleněnými očima pozorovala výskající děti, jak se honí okolo místnosti. Pravidelně si lokla ze své sklenice bílého, kterou držela mezi vrásčitými prsty. Bylo mi jí líto.

Na židli vedle nich seděl náctiletý chlapec. Buclaté tváře měl schované v kapuci mikiny. V rukou držel mobil a zběsile klikal na displej. O židli se mu opíral jeho bratr, viditelně ten hezčí z nich. Měl kruhy pod očima a znuzený výraz, když ho někdo oslovil a on se usmál, jako by se rozsvítil. Oči se naplnily životem a na tvářích se mu objevily dólíčky. Jedna z jeho tet mu říkala zásadně Jannik Sinner, bylo vidět, že ho to obtěžovalo, ale jen se usmál.

Naproti se usadila mladá matka a její tři dcery. I přes matčinu vyčerpanost neměla oči pro nic jiného, než pro ně. Nejstarší vypadala na sedm let a ta nejmladší byla batole. Každá v sobě měla něco ze své matky, ladné rysy a blond vlasy. Až vyrostou, budou na sebe žárlit a porovnávat svůj vzhled, i když to je možná jen můj pesimistický předpoklad.

Mezi třemi jinými matkami ve středním věku s prořídlymi vlasy seděla mladá, ale dospělá slečna. Byla při těle a na obličejí měla akné. Věděla, že až ostatní pojedou domů, v autě o ní prohlásí, že se o sebe nestará a jak kdysi byla krásná holčička. Na rozdíl od její sestřenice, kterou pochválí za to, jak zhubla a řeknou jí, jak jí to sluší. Nikdo si nevšimne toho, že za odpoledne nic nesnědla, ani toho, jak bledá v obličejí je.

Na židli odstrčené od stolu sedí holka ve špinavém svetru, co je cítit jako pes a vanilka. Pozorovala své příbuzné a vypadala, že má slzy na krajíčku. Její dědeček se přesunul ze svého místa mezi rozesmátými muži vedle její babičky, která pořád držela sklenku vína. Bratrance odešli. Obě sestřenice pořád na svých místech u stolu, na opačných stranách místnosti.

ALEXANDRA PTÁČKOVÁ

Ve vlasech

Být poprvé sama. Tak dlouho jsem po tom momentu toužila. Pak mi došlo, že nikdy nepřijde.

Snažila jsem se vyprostit, křičet o pomoc, ale čím víc jsem se snažila, tím víc mdlá jsem byla. Věděla jsem, že nemůžu nic dělat, že přijde, nezáleže na tom, jak moc se budu vzpírat.

Zavřela jsem oči a jeho přítomnost se najednou zdála tak čirá, tak jasná. Jakoby jsem chtěla po té latentní příšeře; plazící se za mnou, kamkoli jdu, aby šla blíž. Dlouhé, kostnaté, bledé tělo se blížilo. Sklonil se a ovinul své paže okolo mne. Bolest mě spolkla a utrpením protkaný křik roztal ticho té přec klidné noci. Cítila jsem, jak se dotýká mých vlasů. Těch, co česala moje maminka každé ráno, než jsem vyrazila do školky, za které mne tahali chlapci, aby se pobavili, které moje drahé přítelkyně rády pročesávaly svými umělými nehty. Jak se jeho prsty zarývaly do kůže na mých ramenou, docházelo mi, že se tisknul k tělu, které už jako by nebylo moje

Spirálové popáleniny byly jedinou stopou po mukách noci. Prohlížela jsem si stopy, co na mně zanechal. Zhnusila jsem se nad odpornou myšlenkou, co se mi vedrala do hlavy. Snažila jsem se ji potlačit, zapomenout na to, že někdy přišla, zabouchnout dveře a nenechat ji dovnitř. Nešlo to – jsem chodící důkaz jeho existence, jeho nelidskost mě dělá tím, kdo jsem, tím, koho lidé znají.

Existuje on beze mě?

Jeho cíl zůstal neznámý. Nevím, zda mne chtěl mučit, dokud jsem nezešílela, jen si pohrávat s limitem lidské bytosti, nebo jestli mě chtěl zabít. Nezáleží na tom.

Studené dlaždice koupelny se lepily na moje zpocená chodidla. Zšuplete jsem vytáhla nůžky. Vlasy začaly padat jako padlé lodě jdou ke dnu. Proud po proudu jsem se zbavovala toho, co pro mě navždy zničil. Jeho přítomnost zničila mě.

Sledoval, když jsem tam ležela. Krev na modrých dlaždicích, s trochou plísň ve spárách, vlasy na podlaze a on v rohu.

ALEXANDRA PTÁČKOVÁ

Záhada Davidovy (ne)schopnosti

David byl kluk jako každý jiný, jak vzhledově, tak stylem jakým se vyjadřoval, byste nepoznali, že je ve skutečnosti přece jen velmi odlišný od ostatních. Všichni totiž měli nějakou superschopnost třeba neviditelnost, super sílu nebo létání, ale David ne.

Dříve mu to nevadilo, ale čím byl starší, tím víc chtěl zjistit důvod, proč tomu tak je. A proto se rozhodl, že se vydá na cestu za starou vědmou Ladou, která mu snad poradí.

Jeho otec mu dal mapu, na které byla zakreslena cesta ke srubu, kde údajně vědma žila. Druhý den David vyšel s batohem na zádech a nadějí, že mu Lada dokáže pomoci. Šel dlouho, už byl na cestě půl roku. Nohy ho bolely, a tak se rozhodl, že si na chvíli odpočine. Lehl si do trávy a za chvíli usnul.

Vzbudil se. Nejdříve nevěděl, kde je, ale rychle se zorientoval. Vedle něho seděl neznámý muž. Vypadal jako nějaký poutník. David ho pozdravil: „Dobrý den přeji, jsem David.“

Muž se na něj usmál: „Těší mě. Karel.“ A hned se dali do řeči. Karel Davida povzbudil, aby se na cestě nevzdával a David mu na oplátku pomohl s cestou do nedaleké vesnice. Na rozcestí se rozloučili a David byl zase sám.

„Už jen jedna míle!“, povzbuzoval sám sebe David.

„Jóóó!“, zvolal David radostí, už totiž viděl srub. Náhle se však zarazil. Byla tu úzká lávka, která vedla z místa, kde stál přes propast až ke srubu. „No nevádí, to snad zvládnou.“, řekl si.

U lávky stála cedule s nápisem: Je-li ti život milý, neohlížej se! VL. Davidovi se to zdálo divné, ale rozhodl se, že tedy ceduli vezme v potaz. Vstoupil na lávku a uslyšel hlasy, které ho volaly: „Stůj a pomoz nám!“ a „Otoč se!“ David se zarazil, už už se chtěl otočit, ale vzpomněl si na nápis na ceduli, narovnal se a šel dál s očima upřenýma na srub. Konečně překonal lávku a došel ke srubu. Zaklepal a vstoupil.

Uvnitř seděla stařenka. Pozdravil: „Dobrý den, vy jste vědma Lada?“ Stařenka se otočila a spustila: „No, konečně jsi tu, čekám tu na tebe věčnost. Posad' se.“ David si k ní přisedl a vysvětlil jí, s čím přichází.

Poté, co skončil se svým příběhem, se vědma Lada usmála a pravila: „Jdeš za mnou 200 dnů a 200 nocí, abych ti poradila s odpovědí na otázku, jaká je tvá superschopnost? TY jsi výjimečný Davide, máš hned několik schopností. Celou tu dobu.“

„Ale jaké?“, zeptal se David zmateně.

Lada se usmála. „No přece: laskavost, trpělivost, obětavost, skromnost a mohla bych ještě dlouho pokračovat. Važ si toho. To nemá v dnešní době každý.“ David se zamyslel a došlo mu, že Lada má pravdu. „Děkuju.“, poděkoval jí a usmál se.

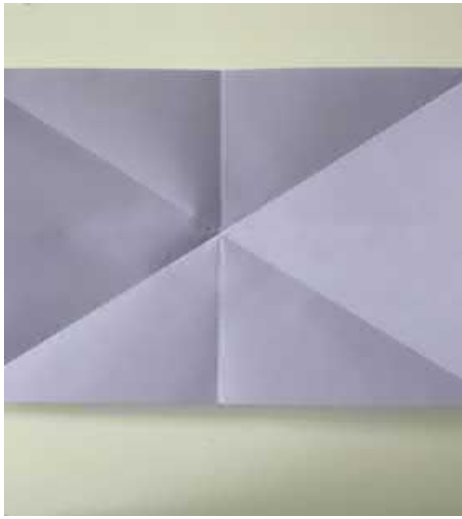
Nakonec se se stařenkou rozloučil, ještě jednou poděkoval a odebral se domů.

ORIGAMI-MOTÝL

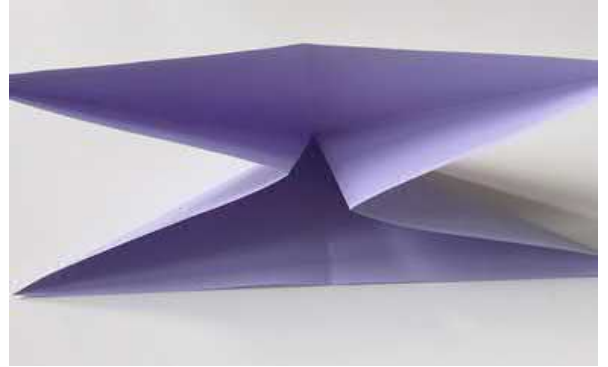
K. ČAPKOVÁ, J. BROŽOVÁ

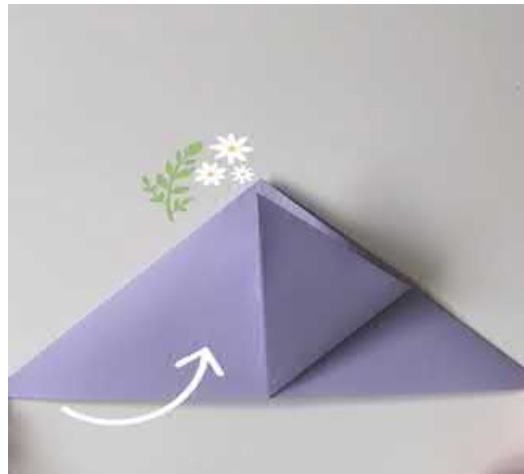
1.

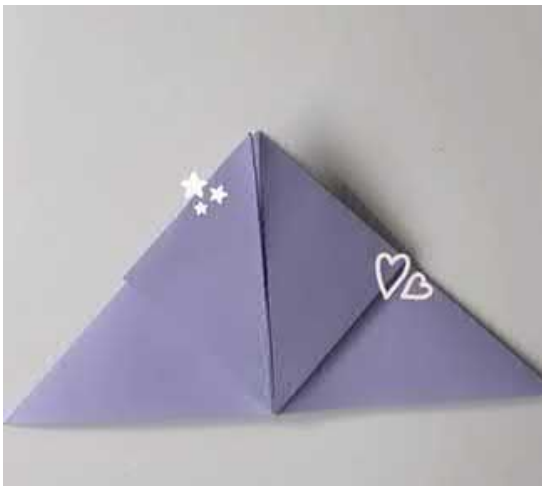
2.

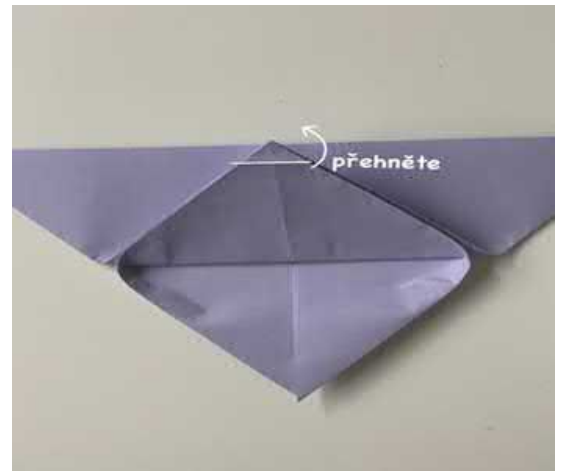
3.

4.

5.

6.

7.

8.

finally

Recept na roládu, kterou zvládne každý

Suroviny

Na těsto:

4 ks vejce
165 g cukr krystal
8 pl polohrubá mouka

Na náplň:

4-5 ks jablek
1 balení skořicový cukr
1 balení vanilkový cukr

Postup

- Oloupeme jablka, nastrouháme a promícháme je se skořicovým cukrem. Plech vyložíme pečícím papírem. (Jestli máte u ruky máslo, potřete jím pečící papír. Lépe se vám bude roláda odlepovat od pečícího papíru.) Na plech dáme nastrouhaná jablka a hezky je rovnoměrně rozložíme.
- Vejce vyšleháme s cukrem do husté bílé pěny. (Trvá to 3-5 minut ručním šlehačem.) Opatrně vmícháme mouku.
- Těsto vylijeme na jablka a stěrkou rozprostřeme a uhladíme. Pečeme ve vyhřáté troubě na 160 °C 15-20 minut.
- Na vychladlý plech položíme utěrku a opatrně obrátíme na táč, prkýnko, který jsme si předem připravily. Sloupneme pečící papír a velmi opatrně a pomalu stočíme do rolády.
- Hotovou roládu pocukrujeme moučkovým cukrem.

Foto postup

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

*Tuhle roládu dělám často v létě.
Je rychlá na přípravu a velmi
dobrá! Místo jablek můžete
použít třeba hrušky. A moc
dobrá je s vyšlehanou šlehačkou.*

BIO HAV- RAN

Cyklus filmových večerů ve věži.
Každou první středu v měsíci vás zveme
na skvělé autorské dokumenty.

 RABENŠTEJNSKÁ

Panská 207/4, České Budějovice, www.rabenstejnska.cz

  [PROMITEJITY.CZ]

Na co se můžete v
blízké době těšit?!

KDE: Panská 207/4 v ČB
KDY: první středu v měsíci
OD KOLIKA: od 19:30

Více informací o kině i ostatních
akcích naleznete na:
www.rabenstejnska.cz

Budeme se na vás těšit

Víte, co se děje každou první
středu v měsíci?

Jestli Vaše odpověď byla
zkouška sirén, tak to špatně
sice není, ale já myslela něco
jiného. Konkrétně kino
v Rabenštejnské věži.
Každou první středu v měsíci,
jak již bylo zmíněno, totiž
probíhá v prostorách
kulturního centra
Rabenštejnská, jeden z mnoha
dokumentů.

PROGRAM

Cyklus filmových večerů ve věži.
Každou první středu v měsíci vás zveme na skvělé
autorské dokumenty.

BŘEZEN

06
19:30

ŽENY ZA VOLANTEM: PŘÍBĚHY Z CESTY PO PAMÍRU

Země původu: Kyrgyzstán, Tádžikistán,
Velká Británie, Uzbekistán
Rok výroby: 2022
Stopáž: 97 min.

Dvě kamarádky z Velké Británie vyrazily na
roadtrip po proslulé Pamírské dálnici, která se
vine skrz Kyrgyzstán, Uzbekistán a Tádžikistán,
aby zjistily, jak se v těchto zemích žije ženám.

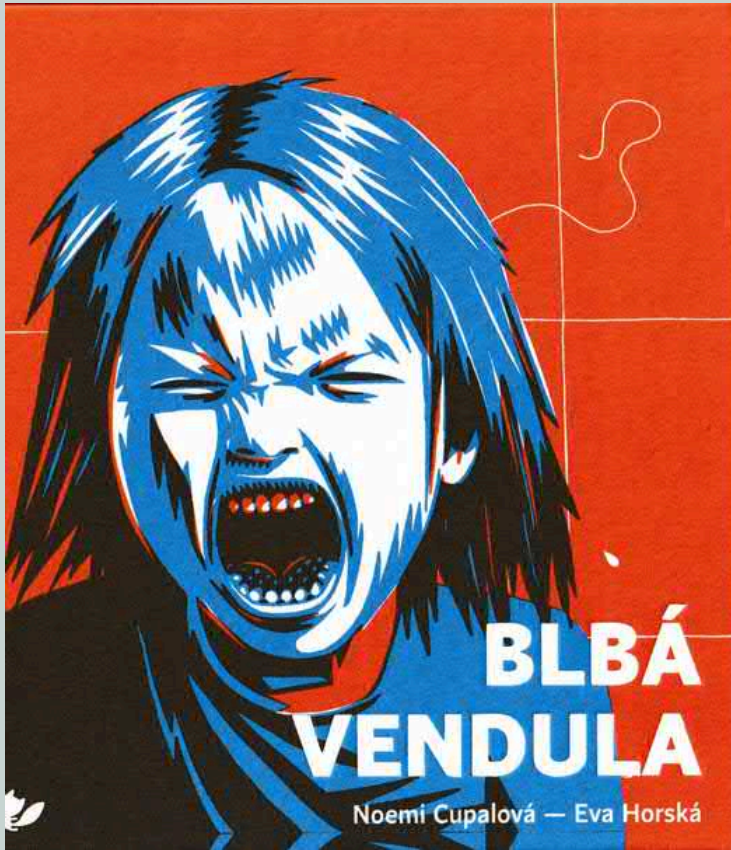
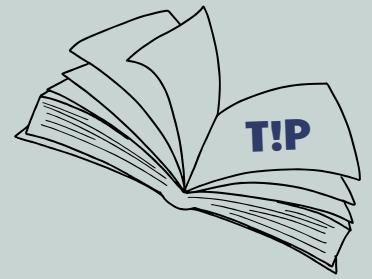
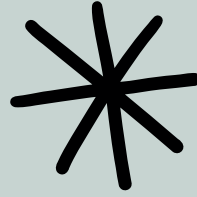
DUBEN

03
19:30

FARMÁŘ A HIPSTER

Země původu: Rakousko
Rok výroby: 2022
Stopáž: 97 min.

Setkání dvou odlišných světů, městského
a venkovského, v kulísách dechberoucí přírody
rakouských Alp je výjimečným příkladem
dialogu mezi těmi, kteří o sobě nevědí téměř
nic, přestože žijí nedaleko od sebe.

Vendula je blbá.

Říkají to všichni, a co říkají všichni, je pravda.

Nebo ne?

Tohle není příběh o šikaně, je to příběh o zodpovědnosti.

Jediná naše věta může pomoci.

Jediná naše věta může nenapravitelně zranit.

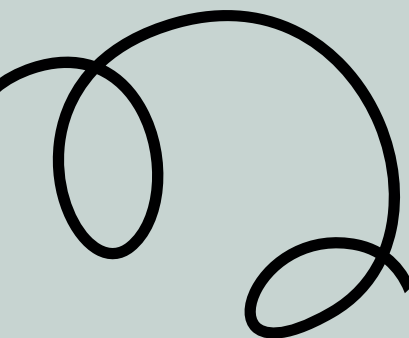
Kterou z nich si vybereme?

50 stran

rok vydání: 2023

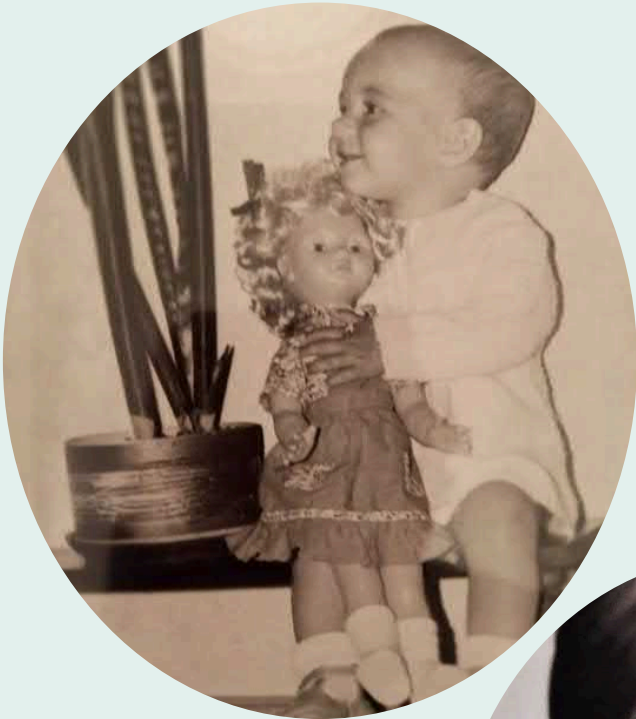

Zpátky do minulosti aneb poznej učitele!

A. Fuchsová, 8.A

SOUTĚŽ!

Pro více informací sledujte náš Instagram!

ZIMNÍ VYDÁNÍ ČASOPISU D11 2. ČÍSLO, ÚNOR 2024

na tomto vydání spolupracovali:

FOTOGRAFIE A OBRÁZKY

archiv vyučujících
archiv J. J. Černého
canva.com

Alena Fuchsová

Jan Hajník

Lilia Hutics

Nicolas Kováč

Alexandra Ptáčková

GRAFIKA

Jana Capůrková

Barbora Cinklová

Ema Faltýnová

Adéla Kislingerová

Adina Kohoutová

Vít Koloušek

Eliška Lisová

Magdalena Manová

Denisa Minaříková

Andrea Pařha

Adéla Pávková

Alexandra Ptáčková

Elinor Weisová

REDAKTOŘI

Adéla Kislingerová

Adina Kohoutová

Eliška Lisová

Magdalena Manová

Jakub Červený

Vítek Koloušek

Nella Pířová

Štěpán Pražák

Alexandra Ptáčková

Elena Šeberová

Johanka Brožová

Barbora Cinklová

Klára Čapková

Ema Dvořáková

Ema Faltýnová

Anastasia Kozak

Veronika Krejčová

Denisa Minaříková

Lukáš Palíšek

Pavel Pupík

Ella Szendreiiová

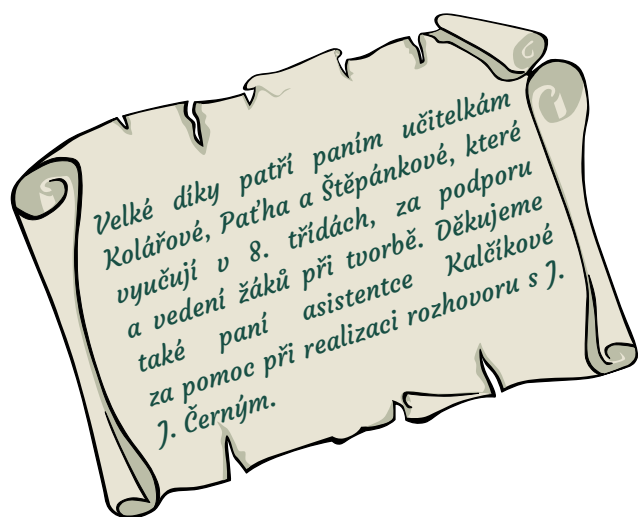
Adéla Pávková

Tereza Pechouřová

Kateřina Vlášková

Elinor Weisová

Ellen Zemková

Příští číslo vyjde v dubnu 2024!

KONTAKT

redakced11@zsdukelska.cz

[@casopisd11](#)

www.zsdukelska.cz

@CASOPISD11